

Luonnon ihailu romaanissa

Tuli yö, pilvinen, mutta tyyni toukokuun yö. Korvessa huuteli huhkain käheällä äänellänsä, Ilvesjärvellä narisivat sorsat, ja tuolloin, tällöin kuului kaukaa kontion terävä vihellys. Muutoin vallitsi luonnossa rauha ja syvä hiljaisuus.

Seitsemän veljestä (5. luku)

Kevät oli tullut, kinokset olivat sulaneet, suojasti puhalteli tuuli, maa rupesi viheriöitsemään ja koivisto kävi lehteen.

Seitsemän veljestä (5. luku)

Ja aurinko vaipui länteen sammaleisten mäntyin kohtuun.

Seitsemän veljestä (11. luku)

Mutta koivu kellastui, purppura-hameessansa seisoi haapa, ja illan kosteat sumut peittivät väikkyvään kohtuunsa Luhtaniitun. Oli syksy taasen.

Seitsemän veljestä (12. luku)

Ja myrskyksi tuimeni tuuli, koivisto humisi ja taipui, ja milloin paistoi aurinko lempeästi, milloin peittyi se taasen ihanien hattarien kohtuun, jotka vilkkaasti korkeudessa lentelivät pohjosen ajamina kohden kaukaista, kaarevaa taivaan reunaa. Vaelsivat he mäkiä ylös ja alas, ja suloinen oli veljeksille tämä vaellus ja tämä myrsky, kun lähenivät kotonsa kunnasta lounaisessa.

Seitsemän veljestä (13. luku)

Avara on kantoinen aho, mutta kauemmas sen reunoja ei kuitenkaan näe sun silmäs; sillä idässä, etelässä, lännessä sulkevat metsät sun silmäsi alan ja pohjoisessa korkea vuori. Mutta jos astut tämän vuoren harvoilla kuusilla kruunatulle harjanteelle, niin kantaapa silmäsi etäälle kohden kaikkia ilmoja. Sen eteläisellä puolella näet ensiksi ihan jalkas alla tuon mainitun, juohevasti kaltevan ahon, kauempana synkeän korven, sen takana taasen Sompiosuon, ja tuolla ilman reunalla kohoo ylös vaisusti sinertävä Teerimäki. Pohjaa kohden alenee vähitellen vuori, ja sen loivalla kamaralla, jota ennen myös oli huhtina käytetty, seisoo koivisto nuori ja tiuha, jonka ruohottomilla poluilla teeret hyppelivät ja pyyt alakuloisesti viheltelee. Idässä näkyy tasainen nummi hongistonensa, lännessä ryhmyinen, sammalkallioinen maa, tuolla ja täällä, sammaleisella harjulla matala, mutta ko'okas ja tuuhea mänty. Mäntyjen takana kiiltää tuolla kirkkaana ja kalaisena Ilvesjärvi, noin tuhannen askelta ahosta pois. Mutta näetpä tuskin muuta, vaikka kauaskin katsot. Saloin tumma meri haamoittaa sun ympärillä kaikilla.

Seitsemän veljestä (5. luku)